

Serkan ŞEKER / Kepsut Kaymakamı

Oğuz'un

Hikayesi

"Karın yağdığını görünce

Kar tutan toprağı anlayacaksın

Toprakta bir karış karı görünce

Kar içinde yanan karı anlayacaksın

Sezai KARAKOÇ

Kasabaya kar yağıyor...

Gün ağarmak üzeredir; yattığı el işlemesi yer yatağından doğrulur Oğuz. Yün çorap giymiş olsa da yatarken, üşümektedir yine parmak uçları; okuluyla evinin arası uzak ve üç yıl önce aldıkları üçüncü sınıf botunun altı deliktir.

Oğuz'un. Kafkasya'nın bu kar- buz eksik olmayan yöresinde, yağmur-kar yağanda ıslanır ayak parmakları...

Ders araları ısıtmaya çalışsa da ayaklarını "Süsler" sobanın başında, gün dönende bekleyen yine yürümektir O'nu kilometrelerce... Ay-larca yaş gezilen bu küçük ayaklar, artık, hep üşümektedir.

Bir anasına ve ahraz bacısına kıyamaması bir de geçen temmuz ayında terlediğini gördüğü bıyıkları, yani delikanlı olmuşluğu(!) erkenden uyandırır Oğuz'u ve Oğuz her sabah gün ağırırken tavlaya gider, "Kaymakamın verdiği" iki ineğin yemini, suyunu verir, temizliğini görür ekmek teknelerinin...

Oğlanın talihi babadan geçer derler ya; garip ve sedasız bir adam olarak dünyaya gelmiş ve yirmi altı yaşında tamamlamıştır, bu kısa, dünya yolculuğunu Oğuz'un atası. Bir soğuk kış günü, kaza kurşununa kurban gitmiştir baba, oğul dünyaya gelende...

Kasabaya kar yağıyor...

Kafkasya'da kar kaderdir ve sanki karsız Kafkasya'nın ruhu erimiştir. Uzun kış aylarında şehre gitmek isteyen o beldenin fakir insanları erkenden yola çıkar; ceplerindeki üç-beş kuruşu erzaktan başka bir şeye harcamamak için geçen arabalara el ederler.

Tipiden gözün gözü görmediği bir kar gününde rastladım Oğuz'a. Es-kilerin deyişi ile "leyl-i meccani*"

den, köyüne gitmek üzere yola çıkmış, bir yandan yürümüş bir yandan geçen arabalara el etmişti...

Arabaya bindiğinde küçük elleri soğuktan morarmış, yüzü kaskatı kesilmişti; gözlerinden yaş damlamaktaydı... Mahcup bir eda, minnet dolu yaşarmış gözlerle teşekkür etti.

Fakire asalet verdiğini tecrübe ettiğim bir edayla oturuyordu yanımında... Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık, teypte Erdal Erzincan çalarken Sebahat Akkiraz "Bu yıl bu dağların karı erimez**"i söylüyordu...

Rengi biraz açıldıktan sonra, O'na, hikâyesini sordum. Kısık ve edepli bir ses, Türkçeyi sonradan öğrendiğini belli eden bir şiveyle anlattı genç ölen babasını, mütevekkil anasını ve ahraz bacısını. Yol arkadaşımı dinlerken gözlerim "Gün Evleri Rakım: 1950" tabelasına ilişti.

Karayollarının çalışması ile yol kenarlarına yığılan karlar ve üzerine devam eden yağış arabamızı gölgesine almıştı ; "Bu kış bu dağların karı erimez"...Bir araç tesadüf etmese, Oğuz, bu yıl kaybolduğu

parasız yatılıdan yirmi kilometre uzakta olan evine yürüyerek gidiyor olacaktı.

O an ıslanmış, üşüyen Oğuz parmaklarını kendi ayaklarında hissettim ve ürperdim; bu ürperti beni yeniden muhababımın anlattıklarına odaklandı.

Kasabaya kar yağıyor...

Yol, sanki, hemencecik arkadaş yapmıştı bizi. Genç arkadaşım okuyup öğretmen olacağını, şehre taşınacakların ve anası ile bacısını kendisinin bakacağını söylüyordu. İlk maaşıyla da babasının köydeki mezarını güzelce yaptıracağını anlatıyordu. Bu esnada köy sapağına gelmiştik; mihmandar, Oğuz'a evlerini sordu.

O'nun işaret ettiği mevki köy yoluna üç kilometre uzaktı. Mihmandar arabayı zorlasa da yolu olmayan ve boyluca kar biriken tarla mesafe kat etmemize engel oldu.

Küçük çocuk, buradan öte yol olmadığını, kendinin her Cuma bu tarlayı yürüyerek aştığını tekrar tekrar söylese de içim gitmesine kesin-

likle el vermiyordu: "Tipi havasıdır; göz gözü görmüyor, ya karşına bir kurt çıksa ne olacak?" dedim. "Buralar bizim köyümüzdür, ben alışığım buralara, hem kurttan korkan kim, elime bi taş alsam yeter" dedi.

Evlerinde telefon olsa annesini arayacak, yola doğru yürümesini söyleyecektik ama evlerinde telefon yoktu. Hem O'na göre annesi, oğlunu tarlanın öbür başında, zaten, bekliyordu.

Bize tedirginlik veren bu gitmek ısrarı, çocuğun ömründe sıradan bir yolculuktu. Bu ısrarı bir şartla kabul ettim; mihmandarın telefonunu Oğuz alacak, beş dakikada bir beni arayacaktı. Oğuz gözden kaybolana kadar dışarıda bekledik. İlk telefon beş dakika sonra geldi: "Ben iyiyim, eve az kaldı".

Kasabaya kar yağıyor...

Arabamız karlı yollarda ağır ağır ilerlerken o küçük bedeninin sırtına yüklenmiş bu ağır yükü ve buna rağmen çocuktaki engin metaneti ve kudreti düşünüyordum. Şehre varırken telefonum çaldı konuşan

Oğuz'un anasıydı. Ana yanında oğluyla, içten duygularla, yarı Kürtçe yarı Türkçe sözlerle dua ve teşekkür ediyordu. Ana ve oğlunu kasabaya davet ettim son söz olarak.

Haftanın ilk günü kapıda Oğuz'u görünce uzun yıllardır birbirini görmemiş iki dostun ilk vuslatı gibi sarıldık birbirimize. Ana, ahraz bacı ve Oğuz'la çay içtik, Oğuz'un ideallerini konuştuk; misafirlerimin yüzlerindeki kırık ve mahcup tebessüm eşliğinde...

Mihmandar, misafirlerimizi uğurlarken anaya ve Oğuz'a yabancıları oldukları yeni telefonların kullanılışını izah ediyor; ana yarı Kürtçe yarı Türkçe içli dualar, teşekkürler ediyor...

Yeni botları ayaklarını üşümekten kurtaracak mıdır bilinmez ama Oğuz okuyacaktır ve öğretmen olacaktır. Ana ve ahraz bacısına bakacaktır Oğuz ve ilk maaşıyla babasının köydeki mezarını yaptıracaktır...

Kasabaya kar yağıyor...